

Rüüd pühtab ta oma eluwaewast ja wäsimusest. Singa rahus, armas lallis mees! Sinu ülitähtsat ja ülitulusat tööd ja tegewust tahame meie, sinu sugurahas, mälestada ja lalliks pidada ja sinu mälestust auustada põlwest põlweni.

Dr. M. Weste †

Kaasani linnast tuli häsiline ootmata surmasõnum, et Dr. M. Weste seal 4. Mail hätsijelt ära surnud. Weste oli alles oma lõige paremas meheias, ta ei olnud wanem kui 47 aastat. Ta oli oma lohke lõbusa oleluga meile lõigile tuttav. Niisama tuttav on ka, et ta oma sugurahwale lõigest hingest head soomis. Kui õpetatud mees kirjutas ta Eesti-keele heaste-õpetuse, kui kirjamees ja laulil on ta mitmed raamatud kirjutanud ja oma luuletatud laulusid ja rahwasuust kogutud laulusid wälja annud. Aleksandri-kooli asjus ja Kirjameeste seltsis oli tema omal ajal üks kõigetegewamatest liikmetest. Rahu tema põrmule ja armastusesse jäägu tema mälestus!

Hirmus õõ.

Loofene raudtee-wahilde elust.

Kui sina, armas lugeja, raudteeluga sõites wagoni afnast wälja waatad ja iga paari wersta taga raudtee-wahiti ehk tema naist wahimajalese kohal raudtee ääres oma lipufesega näed seisma, kuni rong mööda wurab, ega sa siis küll ei aima ega mõista armata, kui raske nende raudtee-wahitide leiwaraluke on, kui suur nende wastutamise, kui hoolsat walwamist ja nõrkumata kohuse-täitmist nende amet dõd kui päewa nõuab, sest et sadade ja tubandate reisijate õnn ja õnnetus, elu ja surm nende walwamise kaalu peal seisab. Tärgmisest loofesest mõistad sa lahewugust õpetust wõtta: esiteks, et need wõesed liblabased inimesed, kes seal raudtee äärt mööda weilestes wahimajakeses asuwad ja oma ameti kohust truioste täidawad, tõeste suurema lugupidamise ja auu wäärilised on,

kui mitmed ja mitmed suured ja toredad inimesed maailmas, kellel muud tähtsust ei ole, kui et nad ennast seaduse wastu ehitamast hoiawad ja oma raha ja rikkust inimeste seika lasewad liifuma peaseda; teiseks, et olgu ja mis ametis wõi teenistuses ilal tahes, sa ainult siis midagi wäärt oled ja ainult sellest tõstist südamerahu wõid leida, kui sa oma ameti kohust ifka ja alati hoolsaste ja täieste täidad.

I.

Kange tuul ja torm puhkus ja möllas mööda maad, otse- kui tahaks ta lõik ära pühkida, mis eest leiab. See oli lewade tuseful, Aprilli kuu algusel, õhtu läks ruttu pimedaks, taewas oli täis pilwi, tormi jõud kaswis kangemaks. Metsa puud mirdusiwad kui pilpad ja ka raudtee-rongisid ahwardas torm rõõbastest kõrwale heita, aga seda ta ei suutnud, ei läinud tal ka mitte lorda, punastest laternatest, mis raudteewahi maja juures ülewel mastipuu otsas, tuld ära pühkuda. Küll ta raputas ja wõpustas mastipuu kallal, aga see jäi püsti seisma ja mõlemad punased laternad jäiwad heledaste paistma, märkuandmiseks rongidele, et siin tuleb peatada, ja seda hoiatust oli neil seeford wäga tarwis, sest hädaohht oli ahwardamas.

Tund aega warem oli wahimajas weileses tuakeses kolm õnnelist hinge, kes pealt näha marutunulest suurt ühtegi ei hoolinud. Lapsuke magas lätis rahulijelt, teda ei aratanud maru möllamine mitte, sest ta oli sellega harjunud, et raudtee-rongid mööda sõites mürinad tegiwad ja majakesest tülikas ajaks wärisema paniwad. Ja teewahit Märt Mätas ja tema naene Anna oliwad ka kartuseta, sest ega see esimene kord ei olnud, et õõsine marutuu nende majakese ümber mühas.

Õnnelikus abielus elasiwad nad siin juba kaks aastat ja nende weile wahimajake oli nende weile maailm, kus neile rõõmu ja muret osaks jagati, niisamuti kui teistele inimestele suures maailmas.

Raudtee läis siin metsast läbi ja külastid lähedal ei olnud. Kord nädalas sõitis teemeister oma auruwankriga teed läbi-waatamas. Seal wankri peal oli weel teine tool ja sinna